

Hoofdstuk 1

Heden

September 2024

Wat ik het liefst zou doen? Uitstappen. Naar die idioot achter me lopen en hem een lel verkopen zodat z'n zonnebril van zijn bezwete schedel springt. Mannen met een bril boven op hun hoofd irriteren mij sowieso. Zet 'm gewoon op je neus.

Hij zit zo dicht op mijn bumper dat ik zijn koplampen bijna in mijn nek voel. En dat terwijl we stilstaan. Midden op de A13, op weg naar Rotterdam Airport. Nog tweeënhalp uur tot mijn vlucht naar Málaga vertrekt. Ik ben ruim op tijd en toch voel ik het al: stress. Meteen. Zodra er iets gebeurt wat ik niet had verwacht.

In mijn achteruitkijkspiegel zie ik hoe hij demonstratief zijn handen omhoog gooit en met zijn hoofd schudt, alsof ik degene ben die hier het verkeer ophoudt. Hij kruipt nog dichterbij. Het is een kale vent in een zwarte SUV, zo'n patser die denkt dat de wereld om hem draait. Hij zit echt op millimeters van mijn auto. En dan voel ik het. Een licht schokje. Raakte hij mij nou? Mijn hand schiet al naar het portier. Nog even en ik sta buiten. Het zou overigens niet de eerste keer zijn dat ik dat heb gedaan, midden op de rijksweg uitstappen.

Destijds woonde ik in Kralingen, nog voor ik Mark ontmoette. Ik probeerde van baan te wisselen, het verkeer stond vast en zo'n lulhannes in een grote auto vond het blijkbaar gemakkelijk om mij er niet tussen te laten. Dus stapte ik uit. In mijn nette jasje, op hakken, net uit mijn werk. Ik liep recht op zijn auto af en begon aan zijn portier te

rukken. Niemand toeterde. Dat weet ik nog. Hij deed vlug zijn portier op slot. Waarschijnlijk schrok hij zich rot. Mijn hele houding schoot vuur. In mijn ogen een woeste blik.

Mijn zus Hester heeft dat ook. Die blik. We hoeven niks te zeggen, mensen deinzen al terug. Vroeger noemde mijn vriendin Annet het 'onuitgesproken intimidatie'.

'Je moest jezelf eens zien,' zei ze dan. 'Ik zou er ook vandoor gaan als ik jou zo tegenkwam.'

Ach lieve Annet, ik kan nog steeds niet geloven dat ze er niet meer is. In 2019 logeerde ze nog een week bij ons in Spanje, toen ik met Mark samenwoonde. Laatst kwam ik een foto tegen, door Mark genomen: wij tweeën op de Puente Nuevo in Ronda, zonnebrillen op, brede lach in de camera, alsof alles goed was. Maar het was toen al niet goed. En nu is ze er niet meer.

Mijn hand rust nog steeds op het portier. Ik twijfel even, maar blijf dan toch zitten. Langzaam haal ik diep adem en blaas weer uit. Tot vijf keer toe. Dat heb ik op yoga geleerd. Misschien ben ik toch wijzer geworden. Of rustiger. Of gewoon te moe voor dat gedoe.

Ik heb vannacht weer beroerd geslapen en dat terwijl de overgang inmiddels achter me ligt. Tenminste daar ga ik wel van uit; volgend jaar word ik al 60. Er schijnen veel vrouwen te zijn die er last van hebben. Dat las ik op internet. En dan is het ook nog eens blijvend. Echt een fijn vooruitzicht.

Ik trommel op de leuning van mijn stoel. Op mijn mobiel check ik de filemeldingen. Niks. Geen ongeluk, geen afgesloten weg. Ondertussen zit de bumperklever nog steeds achter me. De regen tikt op de voorruit. In Málaga is het nu 36 graden en hier zit ik hartje zomer in achttien graden met de ruitenwissers aan. Ik ben blij dat ik er even twee weken tussenuit ga.

Nog tot 1 oktober werk ik als communicatieadviseur bij

de gemeente Sluishoek. En eerlijk: ik ben blij dat ik daar wegga. Niet vanwege de collega's, die zijn oprecht aardig, maar sinds maart zit ik op het onderwerp duurzaamheid. Op zich best interessant, als het niet geleid werd door een manager van het type geitenwollen sok. Zo eentje die 'communicatie is van iedereen' echt in de praktijk brengt, wat betekent: zich overal mee bemoeien en elk plan willen herschrijven. Ik word daar niet blij van.